

**En kort
Betragtning
over den
gruesomme Tildragelse
paa Gaarden Grøn-Svea
i Leuthen Sogn paa Hedemarken,
hvor en Pige, 14ten Aar gammel,
som gruesomt havde faaet i Sinde at vilde
tage sine egne Forældre af Dage, for siden
at kunde raade sig selv desbedre, har overtalt
en Dreng af elleve Aar, hvilken var i
Huset tilligemed Hende og var Hendes Sød-
skende-Barn, for en Belønning af 40 Knappe-
naaler, til at slaae sin Moder, hendes Moder
først i Hovedet med en Øxe, hvilket skeede; da
hun med en Jern-Hakke gav det andet Slag,
og continuerede siden indtil Konen efter over
30 Slag døde, og siden af dem blev henlagt i
Fæehuset, indtil Mandens Hiemkomst, som
aabenbarede denne fæle Gierning.
Synges efter den Melodie:
Med Sorgen og Klagen holdt Maade.
Trykt Aar 1777.**

1.

Hielp GUD! hvad Tidender her høres!
Ach! hvo maae ey derved hart røres,
At Ungdom saa dristig tør prøve,
Saa mordisk en Gierning at øve.

2.

Vi har Fred i Riger og Stæder,
Hvorved Retsindige sig glæder,

Men Sathan, den Menneske-Hader,
Sin Fiendskab dog aldrig aflader.

3.

Det han ikke selv tør fuldføre,
Han søger ved dennem at gjøre,
Hvis Hierter han saa kand indtage,
At de hans Anslager behager.

4.

Naar GUD og Hans Ord ringe agtes
Og ikke tilbørlig betragtes,
Da Guds frykt og Dyd maa forsvinde,
Og alt Got uddrives af Sinde.

5.

Ach GUD! du almægtigste Fader!
Beskiern os for dem som os hader;
Thi Grumhed og Avind udbreder
Sig nu paa adskillige Stæder.

6.

Der immer Tyranner fremvinker,
Hvis Mordiske Vaaben strax blinker;
Snart dræbes en søster og Broder,
Snart Barnet, ja Fader og Moder.

7.

O! Redsel! o! skræksomt at leve!
Selv Frækhed maae gyse og bæve.
Tyranner bag Volde og Muure
Selv frygtsomme, skielvende, luure.

8.

Hvor svinges paa Lysternes Bane
En Fæl Egennyttigheds Fane,
Bedugget af persede Taarer,
Og Blod af uskyldige Aarer.

9.

Skiælv, Støvets Bebygger! dig skiule
Ej Mørket og Afgrundens Hule
For Dommerens vandrende Øye,
Som seer dine Handlinger nøye.

10.

Min GUD! hvilket Syn udi Norden!
Ach! spar din Retfærdigheds Torden!
Den blodige Øxe sig hæver,
Og livet af Mennisket kræver.

11.

Fra Hedemark vi faar at høre,
Som vist vore Hierter maae røre,
Hvor Ukrud i Ungdommens Hierte
Fremspirer til ængstende Smerte:

12.

En Datter, for Frihed at vinde,
Faar mordiske Anslag i Sinde:
At dræbe dem, hende har givet
Liv, Omhu og Forsorg i Livet.

13.

En ung Søster-Søn af sin Moder,
Opdraget med hende som Broder,
Hun let overtaler, til dette
Med hende strax Ont at udrætte.

14.

Belønning han derfor skal have
Knapnaaler! . . Barnagtige Gave!
Derfor han en Øxe skal tage
At faae Hendes Moder af Dage.

15.

Hun selv tar en Hakke i Hænde,
Med disse Gevær de strax ende
Et liv, som dem begge har gavnet,
Hvis Tab de for silde nu savnet.

16.

O Jammer! . . Umyndige Poder
De myrder en Moster og Moder,
Som dennem opfødde til Smerte.
O! skrækkes forsteenede Hierte!

17.

Skiælv! Menniske . . dog ey forsage!
Frygt ikke den Helvedes Drage,
Som vandrer i Mørkhedens Lænker,
Men Menniskets grusomme Rænker!

18.

Men dyreste Med-Støv! O! Fange,
Som kryber med nedrige Slange
I Vellyst fortryllende Laster,
Og Dyden aldeeles forkaster.

19.

Forbedre i Tide dit Hierte,
Og frie det fra Angest og Smerte!

Du sover paa Afgrundens Bredde
Ach! Menneske, skynd dig at redde!

20.

O! red dog din Siæl fra dens Plage;
Betænk, at den Helvedes Drage
Dig søger i Ævigheds Lænke
I Afgrundens Pøl at nedsænke!

21.

Og vil du Lyksalighed vinde,
Du Hiertet til Dyden maa binde;
Frygt GUD! lad ej Vellysters Dampe
Udslukke din Kiærligheds Lampe!

22.

Hvis Mennesket altid var kiærligt,
Var Livet og mindre besværligt,
Var Lysterne ædle og reene,
Blev Jorden en Himmel alleene.

23.

Barmhiertige GUD! Du som ynder
Bodfærdige Tolder og Synder,
Som Røverens Synder forlader,
Forlad! og giv Trøst til en Fader.

24.

Hermed tager Viisen en Ende,
Man maae dog med Sandhed erkiende;
Det bittert og tungt er at høre,
Naar Ungdom slig Ondskab kan gjøre.

25.

I Unge! betænker da dette,
Og skyer all syndig Idrætte,
Af Hiertet vor HErre paakalde,
At I udi Synden ey falde.

26.

Gid Gamle og Unge tillige,
Vil aldrig fra Dyden afvige,
Men hade all Ondskab og Laster,
Saa de ey Guds Naade forkastet.